

ԽԱՅԱՄՈՒՆ ԱՎԵՏԻՅԱՆ

Պարապ վախտի խաղալիք

Ծառը

Մեկ ծառ մեկ ձորում էր քիսան էկել:

Մեկ օր սկսեց տրտնջալ, ասել,

Թե ընչի՞ չի ինքն մեկ սարի ծերի

Դուս էկել, որ նրան ամենն էլ տեսնի:

Հենց է՛ս էր ասածն ցերեկ ու գիշեր.

Համը որ տարավ, աստված ի՞նչ աներ:

Նա կուզի աշխարքն միշտ խաղաղ մնա,

Որ չելավ ծառի մուրագն էլ տվեց նա,

Ու նրան ասեց:

«Շա՛տ բարի՛ քո տեղն՝ կասեմ՝ որ փոխեն,

Թո՛ղ սիրտդ հովանա, գանգատ ինձ պետք չեն»:

Իսկույն գետնիցը կրակ դուս էկավ,

Ձորը սար դառավ ծառը բարձրացավ.

Չանը դինջացավ:

Աչքը սկսեց չորս կողմը քցել,

Իր բախտի վրա քեֆը քոք անիլ:

Ի՞նչ պատահեցավ. էլ ինձ չի հայտնի:

Աստված բարկացավ մեշին բիրադի,

Բոլոր քամուն՝ թունդ տվեց հրաման,

Ինչքան մեշեր կան, անեն քորրիան:

Կատաղած քամիքն վրա թափեցին,

Սար ու ձոր իրար տվին, ջարդեցին.
Դող ընկավ մեշեն, ճուխկ ասես, տերև
Չախրփուրթ էլան, լցվեցին մեկ խն:
Ամենն իր սև օրն սկսեց լաց ըլիլ՝
Բայց երկնքիցը քոմակ չէր հասնիլ:
Ճուխկ ու կոխք ջարդված, քոք ու տակ ցրված՝
Միտք արին ծառերն՝ սարի վրա բուսած:
«Երանի՛ նրանց՝ որ ձորի միջին
Ա՛խ՝ դուս են էկել ու էլ դարդ չունին:
Էն սա՛նն աղբրի, էն հով շվաքի,
Էն կանաչ խոտի, ու սիրուն ծաղկի
Վրեն ու միջումն՝ չորս կողմը բռնած,
Դինջ, անմեղ՝ խնդան արևովն իրանց:
Ո՛չ քամին նրանց ձեռը կխփի,
Ո՛չ արև՝ քոքն ու տերևներն կերի:
Խոսքը դեռ կիսատ: Էնպես թափ տվեց
Քամին՝ որ նրանց քոքրիսն արեց:
Ի՛նձ վրա են ասում էս պարզ առակը:
Ի՞նչ հարկավոր ա մարդիս՝ թագ, պսակը,
Քանի ցած է տեղդ ու միտքդ հանդարտ,
Էնքան քեզանից հեռու փորձանք, դարդ:
Ա՛խ՝ մի՛ ցանկար, մի՛ հոգվո՛յս սիրելի,
Որ բարձր պատվի հասնիս բիրադի:
Պատիվն պատուհասն՝ որդի էն մեկ մոր՝
Փուչ կանեն՝ արևդ ու քո օր: